

ISTEN IMÁDATA

Az imádatot nagyon nehéz definiálni, és még nehezebb gyakorolni. Tudjuk, hogy az egy viszonyulás Istenez, de valahogy nehezen sikerül megkülönböztetni az imádatot az imádkozástól vagy a dicsőítéstől. Ebben a tanításban erre teszünk kísérletet.

Amikor Isten megteremtette az embert, és a rendelkezésére bocsátotta az Édent, akkor azt olvassuk az **1Mózes 2,15-ben**:

Fogta az ÚRisten az embert, elhelyezte az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizze

Isten ránk bízta, hogy „műveljük” a teremtett világot. Héberül ez a szó az *ávódáh*. És most szeretnék valami egészen furcsa dolgot mutatni a Bibliából. Az egyik fontos igeszakasz a dicsőítéssel kapcsolatban az **1Krónikák 25**-ben található, a későbbiekben még fogunk foglalkozni ezzel a szakasszal, most csak az **első versét** olvasom fel:

Dávid és a hadsereg parancsnokai a szolgálatra különválasztották Ászáf, Hémán és Jedútún fiai közül azokat, aki prófétai ihlettel játszottak citerákon, lantokon és cintányérokon Ez volt azoknak a férfiaknak a jegyzéke, akik ezt az istentiszteleti szolgálatot végezték.

A dicsőítő szolgálat héber szava ugyancsak az *ávódáh*. Ez a kifejezés egyrészt a „munka”, másrészt pedig az imádás és a dicsőítés szava – vagyis a héber nyelvben ez a kettő egy és ugyanaz. Isten arra teremtett bennünket, hogy munkálkodjunk, de minden munkánk az Ő imádása és dicsőítése legyen. Ezt nagyon fontos megértenünk, mert mi egy olyan világban élünk, amelyben különvált egymástól a szent és a profán, és vannak a hívők meg a világiak, van a kegyes és a tabu téma, van a munkahely, az otthon meg az imaház, vannak helyek, ahová mehetünk, máshová nem – és az egész életünk arról szól, hogy egyszer szentek vagyunk, máskor meg nem. Isten elképzelése az volt, hogy a munka, az élet minden egyes pillanat az ember számára istenimádat és dicsőítés legyen! Éppen ezért nem az istentisztelet az imádat helye és ideje, nem az éneklés vagy az imaközösség, hanem az egész életünk! Vagy imádó életet élünk minden pillanatban – vagy egy nagy, közös vallásos színdarabban szerepelünk, amikor összejövünk.

Most tanulmányozzuk át öt kulcsfontosságú igeszakaszt az imádással kapcsolatban!

ELSŐ IGESZAKASZ

A Bibliában azt olvassuk, hogy Isten népe akkor jutott előre, amikor imádó életet élt, és ezzel betöltötte Isten elsődleges és minden mást magában foglaló Nagy Parancsolatát:

„A legfőbb parancsolat ez: Halljad, Izráel, az Úr, a mi Istenünk, egy Úr, és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.”

Márk 12, 29-30

Ebből az igéből megtanulhatjuk, hogy Isten iránti szeretetünknek és imádatunknak mi a forrása és mik a dimenziói.

Az imádat forrása az a kijelentés, hogy „az Úr a mi Istenünk”. Ez egy kijelentés. És ha ez a kijelentés igaz az életünkben, nem névlegesen, hanem valóságosan, minden következményével együtt, akkor nem is tudunk mást tenni Isten imádásán kívül. A Tízparancsolat is ezzel a kijelentéssel kezdődik, és ami utána következik, amit mi általában felszólításként, parancsként szoktunk idézni, hogy tiszteld szüleidet, ne ölj, ne lopj, ne

paráználkodj... az egy olyan héber igemódban áll, amit kijelentésként is le lehetne fordítani: tiszteled szüleidet, nem ölsz, nem lopsz, nem paráználkods... mert ez a természetes következménye annak, hogy „én az Úr vagyok a te Istened!” - Ha ez az egyetlen feltétel ha teljesül az életünkben, akkor minden más jön automatikusan! Az engedelmesség is, az imádás is! És mikor jön a bűn? Amikor megfélekedünk arról, hogy hova tartozunk, hogy ki az életünk Ura. A bűn mindig akkor lép be az életünkbe, ha elfordulunk Istenünktől, az Úrtól!

Amit most meg kell jegyeznünk, hogy az imádat forrása egy kijelentés, ami vagy igaz az egész életünkre, vagy nem: hogy az Úr a mi Istenünk!

A másik, amit megtanulhatunk ebből az igéből pedig az, az imádatnak négy dimenziója, megnyilvánulási területe van: a szív, a lélek, a gondolkodásmód és az erő. Csak nagyon röviden erről a négy dimenzióról:

1.) SZÍV - érzelmeink és egész lényünk közepe a Bibliában. A szívből való imádás a szenvedélyes imádás. Ha nincs benne a szívünk az imáadásban, az olyan, mint az a házasság, amit már csak a papír, a közös ház vagy a gyerekek tartanak össze, és nem az igazi mély szeretet és a szerelem. Isten szenvedélyes imádókat keres, akiknek az életéből kicsordul a vágy Őutána, kicsordul az iránta érzett szeretet. Barátaim, olyan kevés ma a szenvedélyes ember, a legtöbben megfásult, kiégett, igazi mély érzelmekre képtelen felszínes életet élnek. A szenvedély a túlcordulásnál kezdődik el, amikor már nem lehet feltartóztatni azt, ami bennünk van - és ha az Isten iránti szeretetünk tölti be a szívünket, akkor az fog kicsordulni belőlünk. Az ilyen emberek az igazi imádói, az igazi szerelmesei Istennek. És ez aztán az egész életükre kihat, elvégre egy igazán szerelmes ember a munkahelyén, az utcán vagy az ebédlőasztal mellett is ugyanolyan szerelmes. Tehát az imádás első dimenziója a szenvedély.

2.) LÉLEK - Lélekből imádni Istent azt jelenti, hogy az imáadásban benne van az egész lényem. A lélek szó másik jelentése a görögben a „lélegzet” - imádom Istent minden lélegzetemben. Minden pillanatban. Az előbb, a szívünk, az imáadásunk intenzitását és mélységét határozta meg, ez, hogy lélekből imádjuk az Urat, az imáadásunk egyetemességére vonatkozik. A teljes életünk, minden percünk, minden helyen, minden körülmények között Isten imáadására áll készen. Mindenünk, amink van, a tulajdonságaink, tálumaink, tulajdonaink Isten imáadásnak eszközei és csatornái. Hogy „teljes lelkünk” szeretjük és imádjuk az Urat, azt jelenti, hogy semmit nem spórolunk ki az Istennel való szenvedélyes kapcsolatból. Semmit! Mindenestől az Ővé vagyok, és rendelkezésére állok.

3.) ELME - GONDOLKODÁSMÓD - Az életünket sokféleképpen lehet Istennek odaáldozni - de csak egyféleképpen érdemes: okosan. Amikor Pál apostol az „okos istentiszteletről” ír a Róma 12,1-ben, ott az „okos” kifejezés a görögben „logikosz” - ebből származik a „logikus” szavunk. A logikus istentisztelet tehát az életünk Istennek ajándékozása az Ő oltárán. De még egy fontos dolgot tudni kell ezzel a „logikosz”-szal kapcsolatban: hogy ez a „logosz”-ból származik, ami az IGE görög szava, Isten Igéjének a görög megfelelője. Tehát az „okos” vagy „logikus” istentisztelet az IGESZERŰ istentisztelet és imáadás! Azért kell benne lennie a „teljes elménknél” is az imáadásban, hogy azt ne ész nélkül csináljuk, hanem Isten Igéjének megfelelő módon! „Teljes elmédből” - azaz Isten kijelentésének megfelelő módon, a te engedelmisségeddel telve szeresd és imádd az Urat!

Van egy nagyon tanulságos történet az Ószövetségben ezzel kapcsolatban, amiből teljesen világos lesz, mit jelent „teljes elménkkal” imádni Istent. Az **1Krónikák 13 és 15. részében** van mindez leírva, most csak nagyon vázlatosan nézzük meg:

Saul idejében 100 évig megfélekedtek a szövetség ládájáról. Dávid ezt megelégteli, elmegy a ládáért, hogy visszavigye Jeruzsálembe. A **13:8-ban** ezt olvashatjuk: Dávid pedig és egész Izráel szent táncot járt Isten színe előtt teljes erővel, énekelve, citerák, lantok, dobok, cintányérok és harsonák kíséretében. - Egyszóval megy az imáadás és a dicsőítés nagytotálban. Aztán elérkeznek Kídón szérújéhez, a szekér megbillen, Uzzá a ládához ugrik és meghal. Dávid megdöbben, nem ért az egészből semmit, megijed Isten jelenlététől és lepasszolja a ládát Obéd-Edóm házába. Hogy megértsük: Dávid jó dolgot akart, megy a dicsőítés, és valaki ebbe belehal. Aztán eltelik néhány hónap, és Dávid immár józanul visszamegy a ládáért. És a **15:13-ban** maga ismeri be: Mivel az előző alkalommal nem voltatok jelen, ránk tört Istenünk, az ÚR, mert nem

megfelelő módon törekedtünk bánni vele. - Az első alkalommal ész nélkül, ige nélkül, a léviták nélkül, szentség nélkül kellett az Isten. De az ilyen ész nélküli dicsőítésbe bele lehet halni! Nos, az IGESZERŰ IMÁDÁS itt a „megfelelő módon” való közeledés Istenhez!

4. ERŐ - Több kifejezés van az erőre a görögben, itt az szerepel, amely a cselekedeteinkhez szükséges. Vagyis az imádat soha nem elmélet, hanem mindig cselekedetekben nyilvánul meg. AZ nem csupán szenvedély, hanem a szenvedélyes szeretetünk kifejezése is. Ez az erő egyszerre jelenti a tetteinket, és a tetteink mögött álló motivációinkat is. Ez az imádat negyedik dimenziója.

MÁSODIK IGESZAKASZ

Máté 4,8-11

Majd magával vitte (Jézust) az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: „Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.” Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki.

Ebből a történetből - illetve abból, amit Jézus válaszol a kísértőnek - sokat tanulhatunk az imádással kapcsolatban. Először is azt, hogy a Sátán MINDIG AZ IMÁDÓKAT TÁMADJA! Miért? Mert a bűn lényege pontosan az Isten imádásától való elfordítás. Isten parancsolta meg nagyon egyértelműen, hogy kizárólag Ő imádjuk! Isten senki mással nem hajlandó osztozni az imádatunkon, és nem éri be a második vagy akárhanyadik hellyel! Nagyon fontos ebben az idézetben a „CSAK” kitétel is - az imádat ugyanis nem csupán egy sorrendet, hanem a kizárólagosságot is magában foglalja. Akit imádom, azon kívül, annak a mellőzésével semmit nem vagyok képes csinálni. Az imádat lényege, hogy nem az életünk egy-egy területét határozza meg, hanem az egészét! Amikor a Sátán megkísérli Jézust, és azt mondja neki, hogy „borulj le és imádj engem...” - az nem egy akkor és ott bemutatott gyors istentiszteletet jelentett, nem arról volt szó, hogy hajtsd meg a fejed, énekelj el egy éneket, imádkozz hozzám, aztán mehetsz az utadra - hanem hogy borulj térdre előttem és maradj is úgy! Ezután én vagyok a te urad és istened, aki meghatározza az életedet! Az imádat folyamatosságot és elkötelezettséget jelent, nem egy időben behatárolt cselekedetet! Az imádat egy függőségi viszonyba való belépés, amely egy életre szól!

Mi az imádat tartalma? Ebből és az ezután ígeszakaszokból az imádat nyolc nagyon fontos összetevőjét fogjuk megtanulni:

Ha elolvassuk azt az ószövetségi részt, amit itt Jézus a Sátánnak idéz, abból kiderül néhány fontos részlet: Az URat, a te Istenedet féld, és őt szolgálj, az ő nevére esküdj! **(5Mózes 6,13)** Vagyis az imádatban három elem mindenképpen megtalálható: (1) az istenfélelem - vagyis Isten nagyon mély tisztelete, (2) a Neki való szolgálat és (3) az Ő nevének megvallása, amely itt abban nyilvánul meg, hogy az Ő nevének és személyének tekintélyét magunkra vesszük. Nézzük egy-egy gondolatban az imádat három összetevőjét ebből a szakaszból:

1.) Az imádás első eleme az istenfélelem - vagyis az Isten iránti tiszteletünk kifejezése. Ezt fejezi ki az „imádás” eredeti görög szava, ami „térdre vagy földre borulást” jelent. Amikor a Jelenések könyvében a vének imádják és dicsőítik Istent, akkor leveszik előtte a koronájukat - vagyis ezzel kifejezik azt, hogy Isten felettük áll.

A félelemmel kapcsolatosan egy dolgot kell megtanulnunk: ha féljük - vagyis tiszteljük - azt az egyetlen személyt, akit kell, vagyis Istent, akkor nem kell félnünk semmitől és senkitől, akitől nem kell! Az istenfélelem minden más félelmet kiűz az életünkből. Ilyen értelemben a félelem kizárólagos - ugyanúgy, ahogy az imádat is kizárólagos.

Sok hívő ember már rég nem féli Istent. Valamiféle komaságba meg bratysiságba került Istennel, és nincs meg az a fajta igazi, mély és kifejezett tisztelet, ugyanúgy, ahogy az életünk minden más területéről is

hiányzik már. A gyerekek már nem tisztelik a szüleiket, a diákok a tanárokat, az emberek a törvényt vagy annak az őrét, a politikusokat vagy a rendőröket... A mai világban lassan elfelejtjük a tiszteletet. Mi van helyette? Az önzés. Ebből fakad a tiszteletlenség, az engedetlenség, és ez egyenesen elvezet a káoszba.

A tisztelet egy rendhez és egy tekintélyhez való alkalmazkodás. Ez az, ami nagyon nehezen megy. És ezt a hívó ember is csak az imádatban tudja begyakorolni. Csodálkozunk azon, hogy olyan könnyen elesünk a legapróbb kísértésekben is, hogy tele van az életünk engedetlenséggel? Nem kell csodálkoznunk rajta, hiszen a legtöbb hívó ember és gyülekezet életéből hiányzik az imádat! Hiányzik a csendesség, a mély közösség Istennel, a rá való figyelés, a benne való gyönyörködés, a benne való elmerülés. Mi mindig akarunk, mindig csinálnánk valamit, és elfelejtünk ott maradni Isten jelenlétében.

Egy rendbe csak az tud önként és örömmel beilleszkedni, aki teljesen megbízik a rend alkotójában és fenntartójában. Ehhez viszont vele kell lenni. És mi az imáadásban tudjuk megismerni Isten szívét.

A latin nyelvben a tisztelet szava (respicere) pontosan azt jelenti, hogy „olyannak látom azt, akit tisztelek, amilyen valójában, amilyennek önmagát bemutatja”. Ez a tisztelet lényege. Ehhez azonban ismeret kell. Az ismerethez mély és őszinte közösség. Ez pedig már az imáadás.

2.) Az imáadás második eleme az Istennek való szolgálat. Ez az ávódáh - itt is. Az ószövetség görög fordításában - és az újszövetségben is a „liturgia” szót találjuk itt. Ez az istentiszteletet jelenti. Az imáadás, a dicsőítés tulajdonképpen az egész istentisztelet, minden egyes eleme. Az imádkozás, a prédikáció, a közös szolgálatok, az adakozás. Ez mind-mind Isten imáadásának a része és kinyilvánítása. Az imádat nem az istentisztelet egy része - hanem az egésze. Mert az istentisztelet a forma, amiben testet ölt a tartalom: az Isten iránti imádatunk.

Manapság nagy divat kiragadni az istentiszteletből egy elemet, a zenét, és annak is egy stílusát, a könnyűzenét, és azt mondani, na az az imáadás és a dicsőítés. Csakhogy ez nem biblikus. Istennek való szolgálat és az imádat kifejezése az is, ahogy hallgatjuk (!) Isten tanítását. Amilyen szívvel adakozunk. Amilyen komolysággal felkészülünk egy-egy szolgálatra. Mondok egy hasonlatot: olyan az imádat, mint a szerelem. Képzeld el, hogy a szerelmesek együtt vacsoráznak. A szerelmük miatt fürdenek egy óra hosszat, a szerelmük miatt próbálják fel a huszadik ruhát is, a szerelmük miatt öntenek magukra fél liter kölnit, a szerelmük miatt kipucolják még a cipőjüket is. A szerelmük miatt fognak versenyezni egymással az udvariasságban, a lovagiasságban, a figyelmességben, a kedvességben... mindenben. Mert mindent, az első pillanattól az utolsóig a szerelmük miatt csinálnak. Hát ugyanígy működik az imáadás is Istennel. Az istentisztelet első pillanatától az utolsóig Isten imádása. Nem csak a csók pillanat a szerelem - ugyanígy nem csak az éneklés vagy a hálaima pillanata az imáadás. Hanem az egész. Mert az imáadás nem egy alkalom, hanem egy hozzáállás. Az imáadásra jellemző az, amit Pál apostol így fogalmaz meg a **Kolossé 3,23-24-ben**: Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek, tudván, hogy ti viszonzásul megkapjátok az Úrtól az örökséget; az Úr Krisztusnak szolgáljatok tehát!

3.) Az imáadás harmadik eleme Isten nevének a megvallása. Akit szívünkben szeretünk, arról beszélünk. Sőt, szinte mindig arról beszélünk. Ami megtölti a szívünket, az csordul ki a szánk. Ez szellemi törvényszerűség. Az Isten iránti szeretetünk a beszédünkben is megnyilvánul. Ha nem, akkor az van, hogy nincs mi megnyilvánuljon.

Isten imádatának egyik kifejező eszköze a szánk. Amivel imádkozhatunk, hálát adhatunk, énekelhetünk, bizonyoságot tehetünk, a hitünkről beszélhetünk. Amikor ezeket tesszük, az is az imádatunk része.

HARMADIK IGESZAKASZ

2Királyok 17,35-38

Mert velük szövetséget kötött az ÚR, és ezt parancsolta nekik: Ne féljétek más isteneket, és ne imádjátok azokat, ne tiszteljétek őket, és ne áldozatok nekik! Az URat féljétek, őt imádjátok, és neki áldozatok, mert ő hozott föl benneteket Egyiptomból nagy erővel és kinyújtott karral. Tartsátok meg a rendelkezéseket, az istentisztelet módját, a törvényt és a parancsolatot, amelyeket megíratott számotokra, és teljesítsétek azokat mindenkor; más isteneket pedig ne

féljete! Ne feledkezzetek el a szövetségről, amelyet veletek kötöttem, és ne féljete más isteneket!

Ebben a szakaszban Isten imádása összekapcsolódik és kifejezésre jut az (4) áldozat bemutatásában, (5) a parancsolatok megtartásában és (6) a szövetségre való megemlékezésben. Ez megint három olyan eleme az imádatnak, amely nem egy-egy alkalomhoz, istentisztelethez, hanem Isten népének életmódjához tartozott hozzá!

Vizsgáljuk meg röviden ezt a három új elemet is:

4.) Az imádás negyedik eleme az áldozás. Nincsen imádás áldozatbemutatás nélkül! Az imáadásnak ugyanis mindig meg kell fizetni az árát! Hogy Izráel az ószövetségben Istent imádhassa, ahhoz be kellett mutatniuk a bűnért való egészen égő áldozatot, ez volt a feltétele az imáadásnak, mert ez volt a feltétele a szentségnek, amely az imádás közege. A sokféle hálaáldozat pedig az imádás következménye és gyümölcse volt, ami fakadt az imádatból.

Mi az újszövetségben élünk, ránk ez úgy vonatkozik, hogy a bűnért való áldozatot egyszer s mindenkorra bemutatta helyettünk és értünk Jézus Krisztus, a hálaáldozatunk pedig a saját életünk odaszánása Istennek okos istentiszteletként az ő oltárára - ahogy erről Pál a **Róma 12,1-ben** beszél:

*Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy **okos istentiszteletként** (azaz imádatotok megnyilvánulásaként) **szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul**, amely tetszik az Istennek!*

5.) Az imádás ötödik eleme a parancsolatok megtartása. Amikor Istent imádjuk, engedelmeskedünk az Ő parancsának. Amikor engedelmeskedünk Neki és akarata szerint élünk, azzal Istent imádjuk. Ez a kettő - ugyanúgy, mint a többi - elválaszthatatlanul egymáshoz kapcsolódik. Az imádás nem csupán az imádkozás vagy az éneklés - mert ahogy már többször mondtam, Isten nem imádó alkalmakat keres, hanem imádó életű embereket, akik nem egy adott helyen, órában és módon imádják Őt, hanem az életük egy nonstop imádat.

Lehet-e Istent imádnak engedetlenül? Lehet úgy beszélni és úgy csinálni, mintha imádnánk Istent, van rá példa az Ószövetségben és az Újban is:

Ézsaiás 29,13

Ez a nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával dicsőít engem, de szíve távol van tőlem, istenfélelme pedig csupán betanult emberi parancsolat...

Lukács 6,46

Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?

Engedelmes élet nélkül nincs igazi istenimádat! Ami van, az csak utánzat, csak szöveg, csak ceremónia, ami nem tart meg bennünket és nem köt össze Istennel!

6.) Az imádás hatodik eleme a szövetségre való megemlékezés illetve a szövetség kinyilvánítása. Bizony ez is Isten imáadásának a megnyilvánulása, célja és következménye. Amikor mi Istent imádjuk, akkor kinyilvánítjuk, hogy van közöttünk egy hihetetlen, egy természetfeletti és egy meg nem érdemelt szövetség, ami miatt egyáltalán közösségben lehetünk a Mindenható Istennel. A katolikus egyházban az úrvacsorának van egy pillanat, amikor az ostyát bemutatják, amit ők „szentségimáadásnak” neveznek. Mi nem a kenyeret, hanem Jézus Krisztust imádjuk, a Szentet, de abban igazuk van a katolikusoknak, hogy az úrvacsorában tulajdonképpen Istent imádjuk. Ez a „méltó módon” való úrvacsorázás lényege - a szívből jövő imádat! Enélkül az úrvacsora pusztá formalitás, ami ráadásul halált okoz! Meggyőződésem, hogy az úrvacsora az Isten kegyelmével való legbensőségesebb találkozás, és nem valamiféle jutalom a hónap végén a jól viselkedő gyülekezeti tagoknak.

NEGYEDIK IGESZAKASZ

Jelenések 22,3

Isten és a Bárány trónusa lesz benne: szolgálói imádják őt, és látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon.

Ebben a mennyei jelenetben további két nagyon fontos összetevőjét megtaláljuk az imáadásnak, és bár az imáadás kiteljesedését csak ott fogjuk átélni, szellemi értelemben ezek már most az imádó emberek életének jellemzői: (7) az imádók látják Isten arcát és (8) Isten „neve” - vagyis dicsősége megjelenik rajtuk.

7.) Az imádók látják Isten arcát. Ez az Isten dicsőségével való találkozást jelenti. Ez mindig egy természetfeletti találkozás. A tanítványok látták Jézust megdicsőülve a feltámadása után, és azonnal leborultak imádni őt. Isten munkáját viszonylag könnyű felismerni: ha jól alakulnak a körülményeink, ha meggyógyulunk, ha sikereket érünk el, s mindezekért imádkoztunk, azt mondjuk, Isten meghallgatott bennünket és megsegített. De Isten arcát, Isten dicsőségének megnyilvánulását ritkán - mert azt csak az imádók látják.

Talán mindenki ismeri azt a jelenetet, amikor az apuka hazaérkezik egy hosszú útról, és a gyerekek odaszaladnak hozzá, elkezdik nyitogatni a táskáját, és kérdezik tőle: „mit hoztál nekünk, apu?” Mi is így viselkedünk a legtöbbször Istennel. Jövünk a gyülekezetbe, hogy kapjunk valamit. És Isten azt mondja: jó-jó, az ajándékaim tudom, hogy nagyon kellenek nektek - de kinek kellemes én? Az imáadás lényege, hogy nem akarunk semmit kapni Istentől, nem a kéréseinket meg a problémáinkat soroljuk, csak vele lenni akarunk, csak gyönyörködni benne, csak elmerülni a csodálásában, a jelenlétében.

Lapozzatok velem a **2Korintus 3,18-hoz**:

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Leleke által dicsőségről dicsőségre.”

Ez egy nagyon fontos igever, ami bemutatja az imáadás lényegét és következményét. Mi szemléljük Istent, az Ő dicsőségét, vagyis imádjuk Őt, és közben Isten szelleme átformálja az életünket. Egyre mélyebbre vezet bennünket Isten személyének, dicsőségének megértésében és átélésében. Nagyon sokat gondolják azt, hogy a lelki-szellemi növekedés eszköze valami tevékenység vagy praktika, valamiféle kurzuson való részvétel vagy egy kegyességi forma begyakorlása. Az ige viszont azt tanítja, hogy növekedni az imáadáson keresztül tudunk. Az imáadás az egyetlen olyan tényező, amely valóságosan átformálja az életünket. Az igazi kereszténység nem egy istentiszteleten való részvétel, nem is valamiféle szolgálat vállalása, mert ezeket vallásosan, képmutató módon is meg lehet tenni. Az igazi kereszténység Isten imádata - mert ez az, amit nem lehet imitálni! Tudjátok, imádkozni, énekelni, szavalni, prédikálni, ételt osztani lehet akármilyen étellel és szívvvel. De imádni Istent nem! Megváltott életünk motorja az imádat! Ha ez nem működik az életünkben és a gyülekezetünkben, akkor sehova nem fogunk eljutni!

8.) Isten nevének kiábrázolódsága rajtunk. A név a Bibliában több egy varázsszónál. Nem a névnek van ereje, mert az szó-mágia lenne, hanem a név viselőjének! Amikor mi imádjuk Istent, ezt Jézus Krisztus nevében tudjuk tenni. Mert Őbenne fogadott el Isten mindannyiunkat gyermekévé, Őbenne békült meg velünk és Őbenne adott nekünk minden áldást és ígéretet. És ha megnézzük, mi volt a legjellemzőbb Jézus életére, akkor az Atyához való viszonyulását kell észrevennünk. Jézus volt az, aki beteljesítette az ember eredeti rendeltetését és küldetését abban, ahogyan viszonyult az Atyához. Jézus egy teljesen Isten-központú életet élt, mindenben, amit csak mondott és tett, Istent imádták és dicsőítették meg! Éppen ezért, amikor mi imádjuk Istent, akkor ugyanazt tesszük, mint amit Jézus tett, és ezáltal kiábrázolódik bennünk Krisztus „Indulata” - ahogy a filippi levélben írja Pál apostol. Az imádó emberek mindig összetéveszthetők Krisztussal, mert valamiféle mennyei kisugárzásuk van. És nagyon érdekes dolog azt megfigyelni akár az egyháztörténelemben, akár a saját környezetünkben, ha van rá példa, hogy az igazán vonzó keresztény emberek, akik felé valamilyen érthetetlen vonzást érzünk, akiket valami miatt nagyon becsülünk és szeretünk, általában nem azok, akik sokat tesznek Istenért, akik nagy missziókban vezető emberek - hanem akik nagyon sokat imádkoznak, akik sokat vannak Isten jelenlétében. Mert ők átítatódnak Isten dicsőségével, és kiábrázolódik bennük Krisztus.

Közhelyessé vált az, hogy a „keresztény” szó azt jelenti: „krisztusi” - olyan, mint Krisztus. Pedig az életünknek tényleg ez a célja! Hogy felépítsük azt a művet, aminek Krisztus a golgotán letette az alapkövét Csak két nagyon fontos ígét hadd említsek itt:

János 20,21:

Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.

Ugyanaz a küldetésünk, mint Krisztusnak!; A másik a **János 14,12:**

Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz énbennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz.

Isten szellemi uralmát és országát azonban csak a krisztusi emberek tudják megépíteni e földön, vallásos emberek nem. Krisztusi küldetést és krisztusi tetteket, csodákat csak a krisztusi emberek tudnak véghez vinni, vallásos emberek nem! Krisztusi emberekké viszont csak az imádó lelkű és életű emberek válnak!

AZ ÖTÖDIK IGESZAKASZ

János 4,23-26

De eljön az óra, és az most van, amikor Isten igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” Az asszony így felelt: „Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor eljön, kijelent nekünk mindent.” Jézus ezt mondta neki: „Én vagyok az, aki veled beszélek.”

Az imádattal kapcsolatos egyik legnagyobb félreértés lepleződik le ebben a beszélgetésben. Az, hogy az imádáshoz épület kell, alkalom vagy gyülekezet kell. Hogy az imádás egy konkrét tevékenység. Pedig az imádáshoz szív kell!

Jézus elmondja, milyen imádókat keres az Atya. Olyanokat, akik először is valóban „apucikájuk”-nak tartják az Istent. Az „abbá” kifejezés szó szerint az apa becézése: „apuci”. Így csak a kisgyermek szólítja az édesapját. Aki a nyakába ugrik, ha megérkezik, össze-vissza csókolgatja, vagy törli a hajával a lábát, mint az egyik asszony tette Jézussal - aki nem szégyelli, hogy nagyon-nagyon szereti Istent. Jézus egy olyan istenképet mutat be, amelyet a zsidók sem ismertek. Mert Izráel Istene volt a Seregek Ura, mindenek Teremtője, de az ószövetségben soha senkinek nem volt az „apucikája”. Ez újszövetségi dolog: Isten még közelebb engedett magához bennünket.

Sokan vannak egy távolságtartó, feszélyezett, hivatali kapcsolatban Istennel. De az imádáshoz ez nem elég. Az engedelmességhez talán igen, de csak rövid távon. Az imádáshoz rajongó szeretet kell. És Isten ilyen imádókat keres. Akik mernek gyermekként viselkedni a jelenlétében.

A másik, amit elmond Jézus: hogy Isten olyan imádókat keres, akik szellemben imádják Őt. Itt már a „pneuma - szellem” szó szerepel. Mit jelent szellemben imádni Istent? Azt, hogy az imádat már több, mint racionalitás. Az már a természetfeletti világhoz tartozik. Nem pusztán az, aminek látszik, mert van benne egy titok, régen ezt így mondták, és görögül is pontosan ez a szó szerepel itt: misztérium. Valami több, mint amire van racionális magyarázat. Isten azokat keresi, akik Őt, a természetfelettit, az irracionálisat keresik. A kereszténység legnagyobb gyengesége abban áll, hogy lemondott a természetfelettről. Mert azt hiszi, úgy elfogadhatóbb lesz a világ szemében, ha ésszerűen cselekszik. Isten azonban azokat az imádókat keresik, akik túl akarnak lépni az ésszerűség határain. Mert a böjtölés nem ésszerű dolog. A virrasztás és imaéjszaka nem ésszerű dolog. A teljes vagyonom odaadása Istennek nem ésszerű dolog. A rákos betegért való imádkozás nem ésszerű dolog. Egy drogostól azt kérni, hogy tegye le a tút, és fogadja el Jézust, nem ésszerű dolog. Isten ennek ellenére pontosan ilyen embereket keres magának. Akik a természetfelettit keresik, akiknek nem elég a látható, mert nekik a láthatatlan kell!

És végül: Isten olyan imádókat keres, akik „igazságban” imádják őt. Ez azt jelenti, hogy egészen valóságosan. Vagyis az életük ott van a szavaik mögött, és ha azt imádkozzák, hogy „hálás a szívem” - akkor tényleg kicsordul belőlük a hála. Ha azt mondják: „böjtölni fogok” - akkor tényleg böjtölni fognak. Egyszóval valóságos dolgokról beszélnek. Az örömük látszik rajtuk. A bizalmuk megnyilvánul abban, hogy nem panaszkodnak. És az imádatuk nem csupán üres szavakból vagy formulákból áll, hanem az egész életük Istenről szól. És vannak ilyen emberek! Mi is ilyenekké válhatunk! Mert Isten szeretne ránk találni - de Ő nem az önkénteseket keresi, akik azt se tudják, mire jelentkeznek - hanem az IMÁDÓKAT keresi.